

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΛΟΣ, οι στρατιώτες ποίησαν να βρούν τους δυό Παρνταγιάν, απειλούσαν κι' έγκατέλειψαν το μέγαρο Κολινά, πηγαίνοντας να σταντήσουν τον δούκα της Γιάζης. Πριν φύγουν, έστεισαν μερικά πλάμα για να πούν ότι έβαναν τουλάχιστον κάτι.

"Έτσι απόμεινε μόνος στην αυλή ο Μπέμ, ό όποιος έξακολουθούσε να καταγίνεται με τό μακάβριο έργο του.

Οί Παρνταγιάν, άκούγοντας τις φωνές των στρατιωτών, πλησίασαν στο παράθυρο και τους είδαν που έφευγαν. Τότε ό γέρο Ιππότης ψιθύρισε μερικά λόγια στο γιού του κι' άμέσως άνοιξαν την πόρτα του δικαίου, μέσα στο όποιο είχαν καταφύγει. Μιά οσάλα παρουσιάστηκε τότε μπροστά τους, την όποια άρχισαν χωρίς διαταγή να κατεβαίνουν.

Την ίδια στιγμή, ό Μπέμ, ό όποιος είχε τελειώσει πια, σπρώθηκε και πήγε σφυρίζοντας να πληθί από τά αίματα, που είχαν γεμίσει τό πρόσωπό του και τά χέρια του.

Μά όταν ξεαγαρίσασε με την ίδια κτηνώδη άμφομνησία στην αυλή, ξεαρμάσθηκε, βλέποντας την πόρτα της κλειστή.

— Περύρα! ψιθύρισε. Πούδς ά την έλεεσε τάχα ;
Μά πριν προφτάσει να συνέλθη από την έκπληξι του, είδε το, δυό Παρνταγιάν να προχωρούν προς αυτόν.

— "Α ! Έκανε ταραχμένος.

Και τραβήχτηκε πίσω.
Μά ό Ζάν, πλησιάζοντας τον, τον ρώτησε μ' άπάθεια :

— Σ' είσα που πέταξες άπ' τό παράθυρο τό πτώμα του Κολινά ;

Τότε ό Μπέμ, ό όποιος είχε συνέλθει από την πρώτη του ταραχή, του άπάντησε με θρασύτητα :

— Ναι, έγώ ! Γιατί με ρωτάς ; Τί θέλεις ;

Μά αντί να του άπαντήσει, ό Ζάν Παρνταγιάν τον ρώτησε πάλι :

— Έσύ τόν έσώσωσες ;

— Ναι, έγώ, άπάντησε με άναίθεια ό γίγας, κυριάζοντας τον στα μάτια.

— Με τί τόν σώτωσες ; Ξαναρώτησε ό Ζάν.

— Μ' αυτό ! άπάντησε ό Μπέμ, και του έδειξε τό μαχαίρι του, που άγγιξε ακόμα από τό αίμα του θύματός του.

Και άρχισε να γελάει.

— Έννοια σας όμως ! έπρόσθεσε απειλητικά. Είχε και πολλοί άλλοι χριστιανοί, σαν και μένα, που θα σας διορθώσουν όπως σας άξίζει, βρομιάσικα, παιλρωρεσιαί !

Συγχρόνως άρχισε να φρονάζει με όλη τη δύναμή του :

— Βοήθεια !... Βοήθεια, φίλοι ! Τρέξτε εδδ' ! Αυό άφρετικοί ! Αυό άφρετικοί !...

Και καθώς φρόναζε, προσπάθησε να τρέξει προς την πόρτα για να την άνοιξη και να υπούν μέσα οι δολοφόνοι, των όποιων οι άλαλαγμοί και τά σφύλασματά άκούγοντουσαν στο όρδο.

Απόμεινε όμως κερραμένος στη θέση του, γιατί ό πατέρας Παρνταγιάν, άρπάζοντας τον άπ' τό λαιμό, τον κράτησε άκίνητο και του έλεγε :

— Μην κουνιθεις βήμα, άθλιε ! Έχοιμε να κανονίσουμε ένα λογαριασμό μαζί...

Ό Μπέμ προσπάθησε να ξεαίγνη, αλλά τά σιδερένια χέρια του γέρο Ιππότην τον έσφιγγαν με δύναμη προμεσή. Στο τέλος, μισοπληγμένος και μη μπορώντας πια να μιλήσει, έκανε ένα νόημα, δηλώνοντας έτσι την ύποταγή του.

Τότε ό γέρο Παρνταγιάν μεριάσε τό σάξισμό του κι' ό γίγας, άρνού άνάσκανε πρώτα βαθεία, ρώτησε τραυλίζοντας :

— Τί θέλετε από μένα ;

— Από σένα ; Τιποτε, του άπάντησε ό Ιππότης. Θέλω μόνο να απαλλάξω τον κόσμο από ένα τέρας...

— Θέλετε λοιπόν να με δολοφονήσετε ; ρώτησε τρέμοντας ό γίγας.

— Έμεις δέν είμαστε άνανδροι δολοφόνοι, σαν και σένα, του

άπάντησε ό Ζάν. Ξέρεις σταθί ;
Ό Μπέμ, χωρίς να άπαντήσει, τραβήχτηκε πίσω ένα βήμα και ξερούνώντας, έκράτησε σπάσι άμυντική.

Συγχρόνως όμως ό Ζάν Παρνταγιάν, αντί να ξερούνήσει κι' αυτός, πέταξε τό σταθί του.

— Τί κάνεις ; τον ρώτησε ό πατέρας του ξεαρμασμένος.

— Αυτό είναι τό καπάλλο δπλο για να τόν σκοτώσω ! άπάντησε ό Ζάν, παίρνοντας τό μαχαίρι, με τό όποιο ό Μπέμ είχε σκοτώσει τό ναύαρχο.

Ό Μπέμ, βλέποντάς το αυτό, έννοιωσε μία κρυφή χαρά, γιατί έλπυε πως έτσι θα μπορούσε να κηγή τον αντίπαλό του.

Μά όταν ό Ζάν άρχισε την επίθεσί του, ό δολοφόνος του Κολινά χλώμισε. Ό αντίπαλός του ήταν πράγματι τρομερός τη στιγμή εκείνη.

"Όπως προσπάθησε ν' άντεπατηθί κι' αυτός, μι ό Ζάν απέφυγε μ' έυδεξίατά του χτυπήματά του.

Τώρα ή όρμη του νέου Ιππότην είχε διπλασιαστεί πια και κάθε τόσο τό μαχαίρι του άγγιζε τό σπήςος του γίγαντος, ό όποιος διαρκώς τραβιόταν πίσω, προς την κλεισμένη πόρτα για ν' άποφευγή τά χτυπήματά του.

"Ήταν κατάχλωμος, είχε άρχισει να τρέμη και τά μάτια του είχαν κερρωθεί στο νέο Ιππότη, σαν να είετευε τό θεός του.

Προσπάθησε να ξεφύγη δεξιά κι' άριστερά, αλλά αντίπαλός του βρισκόταν πάντα μπροστά του και του άπέλειε κάθε άποδοχώρησι.

Ό Μπέμ κατάλαβε πια, ότι ή τελευταία του στιγμή είχε φτάσει.

— Μεγάλε Θεέ ! ψιθύρισε. Είχε λοιπόν δίχο ό ναύαρχος, όταν μου έλεγε : "Μάχαραν έδωσες, μάχαραν θα λάβης ;"

Αυτά ήσαν τά τελευταία του λόγια.

Γιατί την ίδια στιγμή, ό Ζάν με μία δομητική κίνηση, τον τρύπησε με τό μαχαίρι του κατάρπηθα, κερφώνοντας τον νεκρόν επάνω στην πόρτα.

"Έτσι ό Μπέμ έμεινε κερρωμένος επάνω στην πόρτα του μέγαρου Κολινά, σκοτωμένος με τό ίδιο δπλο, με τό όποιο είχε σκοτώσει κι' αυτός τον ένδοξο ναύαρχο.

"Έπειτ' άπ' αυτό, ό Ζάν ζώστηκε πάλι τό ξύρος του και παίρνοντας τον πατέρα του άπ' τό μπράτσο, βγήκαν έξω.

Η ΤΙΓΡΕΙΣ

Βγαίνοντας έξω, οι δυό Παρνταγιάν άρχισαν να διευθύνονται βιαστικά προς τό μέγαρο Μομορανού, γιατί φρόβντουσαν μήπως φτάσουν άργά.

Μολονότι είχε ξεμυρόσει πια, ή σφαγή έξακολουθούσε και ή όρδής των δολοφόνων περιφέρονταν στους δρόμους, διψώντας αίμα.

Σε λίγο, φτάνοντας μπρός σ' ένα λαμπρό μέγαρο που καγόταν, είδαν

έναν άνδρα, ό όποιος κρατούσε στα χέρια του ένα πτώμα.

— Ζήτω ό Πεζού ! ούρλιαζε τό πλήθος που βρισκόταν' συγκεντρωμένο μπροστά στο φλεγόμενο μέγαρο.

Και συγχρόνως ό Πεζού έρριξε μέσα στις φλόγες τό πτώμα που κρατούσε και τό όποιο δέν ήταν άλλο από τό πτώμα του δουκάδ ντε λά Ροσφονικό.

— Σαράντα ψήσαμε ως τώρα έτσι ! είπε ό κακούργος.

— Ζήτω ό Πεζού ! βοηζήθηκαν πάλι ή άμυδιμεις τίγρεις.

Ό πατέρας Παρνταγιάν τραβήξε τότε άπότομα τό γιού του, για να μην κινή καμιά τρέλλα.

"Έπειτ' από λίγες στιγμές, είδαν έναν άλλο όμλο έπαδρομέων, που έβγαανε από τό μέγαρο που δουκάδ ντε λά Φόρς, τό όποιον είχαν λεηλατήσει.

Ό Ζάν τότε επέμεινε να μπούν μέσα για να ιδούν τί είχε συμβεί. Πράγματι μπήκαν, αλλά μόλις προχώρησαν λίγο, παδ φρεχτό θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά τους.

Παντού, σε όλα τά δωμάτια, στους διαδρόμους, στις αυλές ύπηρχαν πτώματα που έτλειαν στο αίμα τους.

(Άκολουθεί)

Ό κρευρηθείς τη νύκτα του 'Αγ. Βαρθολομαίου ναύαρχος Κολινά και οι άδελφοί του.
(Γκραβούρα του 16ου αιώνος, υπό Μάρκ Ντυβάλ).